

et æret Medlem (Breinholt-Bandborg), som har haft Ordet, blev der brugt den Betegnelse for det, at det var en „Overskridelse“. Det ærede Medlem mente sikkert det rigtige, thi her er jo ikke Tale om en Overskridelse af en Bevilling, her er i Virkeligheden Tale om en Forøgelse af en allerede givne Bevilling. — Jeg har derfor fremsat dette Forslag, selvfølgelig efter nøje Overvejelse — selv om denne Overvejelse ikke har været længe efter hele sin Bestaffenhed — men jeg har ikke fremsat det med nogen Glæde, og jeg har vidst, hvad der vilde tines mig i denne Sal. Jeg har ventet, at man — selvfølgelig — vilde drage mig til Ansvar for, hvorfor det var blevet nødvendigt at komme med et Lovforslag af den Bestaffenhed; derpaa har jeg været forberedt. Men naar jeg nu ser tilbage paa den Diskussion, der har fundet Sted her i Dag, og naar jeg, som ganske naturligt er, undtager det 5te Medlem for 2den Kreds (Linn), saa skal jeg henvende en Tak til samtlige Talere i Dag for de Udtalelser, hvormed de ere komne. Thi jeg ser ikke andet, end at den Opfattelse, der er gjort gældende af samtlige Medlemmer, der have taget Ordet, med den Undtagelse, som jeg nævnte, har været baseret netop paa det samme Syn af Sagen som det, jeg har gjort gældende, altsaa dette, at naar vi have med et saa stort Foretagende at gøre som det, der her er Spørgsmaal om, saa gælder det først og fremmest om at faa det udført saaledes, at vi faa et forsvaret Resultat, og at vi faa det gjort paa en økonomisk rigtig Maade. Vi maa se her at faa alt det med, som er først og fremmest nødvendigt for at faa noget godt, men jeg vil gaa et Skridt videre, vi maa ogsaa se at faa det med, som er absolut hensigtsmæssigt, saadanne Ting, som man ikke kan undlade at tage med, naar man vil handle økonomisk forstandigt og rigtigt. Det er dette, som Lovforslaget gaar ud paa. — Det er blevet betegnet som en Overraskelse, og det finder jeg fuldstændig rigtigt, det kan jeg fuldstændig slutte mig til. Men naar man betegner det saaledes, og navnlig da som en Overraskelse, der ikke er behagelig, saa vil jeg dog bede ærede Medlemmer om at mindes een Ting. Naar vi ere komne til Forslaget her, saa er det sikkert, at en af Grundene dertil er den, at man ved Forhandling, der gif forud for Loven af 8de Maj 1894, almindelig var inde paa den Betragtning, at Godstrafikken paa Rjøbenhavns Banegaard snarere vilde blive ringere og i ethvert Tilfælde ikke vilde vokse i nogen betydelig Grad. Det blev fremsat fra forskellige Sider; det er ganske vist blevet be-

nægtet her i Dag af det ærede Medlem for 2den Kreds (Linn). Det forundrer mig saa meget mere, som det ærede Medlem, som bekendt i sin Tid jo fremkom med en Plan til Ombygning af den nuværende Banegaard, en Plan, der blev sendt til Rigsdagens Medlemmer, og som ogsaa blev behandlet ved 3dje Behandling af Forslaget, der førte til Loven af 8de Maj 1894. I denne Plan siger det ærede Medlem Pagina 4 — jeg tillader mig at læse det op med den højstærede Formands Samtykke — hvor han taler om Rjøbenhavns Godstation: „men uden at henbise til det overnaturlige, vil det dog uden Modsigelse kunne paastaas, at den med en Udvidelse af 66 Procent af dens nuværende Arealer med Lethed vil kunne bestrife den fremtidige Trafik, da denne afgjort vil blive mindre end den nuværende, fordi Anlægget af Frihavnen“ o. s. v., jeg gentager det: „da denne“ — den fremtidige Trafik — afgjort vil blive mindre end den nuværende“, det er oven i Købet sat med spærrede Typer. Det var den almindelige Opfattelse den Gang, og det var ogsaa den Opfattelse, der maatte paavirke Statsbanernes Bestyrelse, da de den Gang fik den Op-gave at revidere det foreliggende Forslag saaledes, at det alene kom til at dreje sig om Opførelsen af en Godsbanegaard og tillige saaledes, at man saa vidt muligt søgte Besparelser i Udgifterne. Det er jo en Op-gave at bespare Udgifter, som er rimelig og fornuftig i alle Tilfælde, og der ligger altsaa ikke noget som helst ond i, at man foretager Omberegninger, hvorefter man kommer til en mindre Udgift. Det skete den Gang, og det skete ud fra den Forudsætning, at man overhovedet kunde nøjes med at reducere det foreliggende. Det er denne Forudsætning, man bagester er bleven klar over var urigtig; man er bleven klar over det, først og fremmest fordi Trafikken i den Tid, der er forløben derefter, har taget et meget stærkt Opsving. Det er rigtigt, saaledes som det er paapeget af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), at i de senere Aar har Trafikken ikke været stadig fremadskridende, den har været mere stabil. Men der ligger, efter at Loven af 8de Maj 1894 blev vedtaget, en meget stærk og pludselig Stigning i Trafikken, en Stigning, som jeg har omtalt, og som udgør 1½ Million Centner. Dette Faktum, der saaledes kom til, kunde jo vel bringe saavel Statsbaneanlægsautoriteterne som ogsaa Ministeren til at overveje paa ny, om man ikke var gaaet alt for let til at reducere det Forslag, der forelaa som Grund for Loven af 8de Maj 1894. Det er dette, der er sket, det er dette, der altsaa